

РЕШЕНИЕ

№ 493

гр. ***, 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – *, I СЪСТАВ** в публично заседание на десети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мария К. Терзийска
Членове: Елина П. Карагъзова
Ралица Ц. Костадинова

при участието на секретаря Христина З. Атанасова
като разгледа докладваното от Елина П. Карагъзова Въззивно гражданско дело № 20203100503722 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе пред вид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Производството по делото е образувано по постъпила въззивна жалба от „КНМ Груп“ ЕООД, ЕИК202745272 със седалище и адрес на управление гр. София, ул. Търново, срещу бл.817, срещу решение №261022/04.11.2020г., постановено по гр.д. № 4673/2020 г. на ВРС, с което е отхвърлен предявеният от въззивника срещу К. Д. Т., ЕГН ***** от гр. ***, ул. *** (вътрешен двор), иск с правно основание чл. 284, ал.2 вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумата от 650 лв., представляваща получена от ответника в качеството му на довереник на ищеца сума по договор за прехвърляне на вземане /цесия/ от 07.05.2015 г., сключен между цедента „КНМ Груп“ ЕООД и цесионера „Интейк“ЕООД, която не е предадена до момента на ищеца /не е отчетена от ответника/, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 14.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата се поддържат доводи за неправилност на решението поради противоречие с материалния и процесуалния закон. Изразява се несъгласие с извода на ВРС, че сумата не се дължи, тъй като не се намира в държане на ответника. Парите се считат за родово определена вещ, а родът не погива, т.е. за ответника всякога е налице задължение да предаде същото количество парични средства, дори да се е разпоредил с конкретно получената по цесията цена и същата да не е в негово държане. Поддържат се изложените в

първоинстанционното производство фактически основания на твърдения порок на споразумението по смисъла на чл.40 от ЗЗД, поради намаляване на цесионната цена от 300 лева на 5 лева, което се твърди да е увреждащо за доверителя. Излага се, че вземането за разноси произтича от съдебно решение, а не от договор, поради което не може да се новира, както е приел съдът. Твърди се, че е процесуално нарушение повдигането едва с решението на въпроса за направата на разноси по водене на предходния съдебен процес, без този факт да е бил отделян като спорен и подлежащ на доказване. Поддържат се доводи, че насрещните твърдения, че разносните по делата са финансирани от „Интейк“ЕООД, освен ирелевантни за спора, тъй като касаят отношения с трети лица, са и недоказани, доколкото като платец в преводните нареждания е посочен „КНМ Груп“ЕООД. Поддържа се, че фактът, че юрисконсулитите на „КНМ Груп“ЕООД са били назначени на трудов договор в „Интейк“ЕООД за периода на водене на предходното дело, а понастоящем са адвокатски съдружници на ответника, единствено сочи на недобросъвестното им поведение в настоящото производство, осигуряващо неправомерно предимство на ответника и целящо осуетяване задължението им да дадат свидетелски показания. Налице е препращане към изложените в исковата молба и допълнителното становище твърдения и правни доводи.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна, в който оспорва въззивната жалба и моли за потвърждаване на първоинстанционното решение. Оспорва се ответникът да е получил цесионната цена, а в условията на евентуалност се твърди, че я е отчел по аргумент от тристранното споразумение чрез предаването ѝ на „Интейк“ЕООД. Наличието на спор относно действителността на споразумението не опровергава удостоверения в него факт на предаване на сумата, в която част споразумението има силата на разписка за извършено плащане. Позицията се на недоказаност на фактическия състав на чл.40 от ЗЗД. Поддържа се, че не е налице обективно увреждане интересите на ищеца, тъй като с тристранното споразумение задължението му към първоначалния цедент, както и всички разходи по делата, включително ю.к. възнаграждения, са поети „Интейк“ЕООД по силата на заместването в дълг, още повече, че сключването на безвъзмездни сделки между търговци не е забранено от закона по аргумент от чл.297 от ТЗ. Липсват доказателства и за субективния елемент на чл.40 от ЗЗД – знание и намерение за увреждане на едноличния собственик на капитала и управител на „Интейк“ЕООД към 07.05.2015г., а твърдяната роднинска връзка на последния с ответника е недоказана. Поддържа се и оспорването за липса на сключен договор за поръчка между страните. В случай, че предявеният иск се приеме за основателен, прави искане за разглеждане на поддържаното в първата инстанция възражение за прихващане.

За да се произнесе по спора, Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл.284 във вр. с чл.280 от ЗЗД от „КНМ Груп“ ЕООД срещу К. Д. Т. за заплащане на сумата от 650 лева, съставляваща неотчетена от ответника сума получена от последния в качеството му на пълномощник на ищеца, по сключен договор за прехвърляне на вземането от 07.05.2015г. между цедента „КНМ Груп“

ЕООД и „Интейк“ ЕООД, ведно със законната лихва върху сумата считано от депозиране на исковата молба в съда – 14.05.2020г. до окончателно изплащане на задължението.

В исковата си молба ищецът излага, че през 2014 г. е предявил иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД срещу „ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ“ АД за връщане на сумата 795.49 лв., представляваща платена без основание стойност на корекция на сметка за ел. енергия за периода 23.05.2009 г. – 18.11.2009 г., който бил уважен изцяло, като в полза на ищеца били присъдени и сторените разноски за двете съдебни инстанции в размер на 675 лв. Твърди, че на 07.05.2015 г. „КНМ ГРУП“ ЕООД, в качеството си на цедент, действащ чрез пълномощника си адв. К.Т., прехвърлило това свое вземане за разноски на цесионера „ИНТЕЙК“ ЕООД за цена от 650 лв. Посочва, че съгласно т. 3 от договора за цесия, цесионерът е заплатил уговорената продажна цена за вземането в размер на 650 лв. изцяло и в брой на ответника, който обаче и до настоящия момент не е отчел така получената от него сума в касата на цедента.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, в който поддържа становище за неоснователност на претенцията, включително поради погасяване на задължението по силата на тристранно споразумение от 23.10.2014 г. между Р.М.С. /първоначалния титуляр на вземането/, „КНМ ГРУП“ ЕООД и „ИНТЕЙК“ ЕООД. Оспорва, че между страните е налице договор за поръчка по смисъла на закона. Оспорва твърдението, че е получил от „ИНТЕЙК“ ЕООД процесната сума. Твърди, че е налице изменение на процесния договор за цесия от 07.05.2015 г., обективизирано в сключен анекс от същата дата, съгласно който „КНМ ГРУП“ ЕООД е върнало обратно на цесионера „ИНТЕЙК“ ЕООД паричната сума, предмет на иска, като страните приемат за установено помежду си, че цялото дело е финансирано от „ИНТЕЙК“ ЕООД, чрез адв. К.Т.. Поддържа, че „ИНТЕЙК“ ЕООД е назначило юрисконсултите на ищеца на отделен трудов договор и им заплаща отделно трудово възнаграждение, благодарение на което последните се явяват по делата на „КНМ ГРУП“ ЕООД. Прави възражение за прихващане със сумата 745.29 лв., заплатена от него на първоначалния цедент Р.М.С. на 08.12.2015 г., която сума е дължима от „КНМ ГРУП“ ЕООД.

Съдът, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа следното:

С представения по делото договор за прехвърляне на вземане от 28.06.2014 г. Р.М.С. като цедент е прехвърлила на „КНМ ГРУП“ ЕООД като цесионер вземането си от длъжника „ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ“ АД в размер на 795.49 лв., която сума представлява платена без основание стойност на коригирана електроенергия по издадена фактура № 0070830584/15.12.2009 г. срещу продажна цена от 745.49 лв., платима изцяло и в брой от цесионера на цедента в срок от шест месеца.

По предявен от „КНМ ГРУП“ ЕООД срещу „ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ“ АД иск по чл.55, ал.1, т. 1, вр. чл.99 от ЗЗД е образувано гр. д. № 11060/2014 г. по описа на ВРС.

На 23.10.2014 г. в хода на процеса цесионерът „КНМ ГРУП“ ЕООД, действащ чрез пълномощника си – ответника К.Т., на свой ред е прехвърлил повторно вземането на „ИНТЕЙК“ ЕООД срещу сумата от 750 лв. при съгласие в чл. 3 от договора, че същата е платена изцяло и в брой от цесионера на цедента при подписването на договора и същият служи за разписка.

На същата дата е сключено тристранно споразумение от 23.10.2014г. между Р.М.С., „КНМ ГРУП“ ЕООД, двамата представлявани от ответника, и „ИНТЕЙК“ ЕООД, чрез управителя Т.Д., в което е отчетено, че Росанка Симеонова не е получила цената по договора от 28.06.2014 г., че „КНМ ГРУП“ ЕООД е завело гражданско дело пред ВРС относно вземането към доставчика на ел.енергия, но не е в състояние да финансира производството, нито да заплати на първоначалния цедент цената от 745.49 лева. Като последица на сложените се отношения страните са приели „ИНТЕЙК“ ЕООД да встъпи като съдължник по задължението за цената, платима на 28.12.2014 г. и да я заплати на първия кредитор. В замяна „КНМ ГРУП“ ЕООД се задължава да прехвърли в полза на „Интейк“ ЕООД вземането, получено по договора за цесия с физическото лице срещу цена от 50 лв. В споразумението е уговорено още, че „ИНТЕЙК“ ЕООД ще финансира делото пред двете инстанции за своя сметка, а „КНМ ГРУП“ ЕООД ще прехвърли вземането си за разноски по делата, след установяването им по размер с последваща цесия за цена от 5 лева.

Производството по гр. д. № 11060/2014 г. по описа на ВРС е приключило с влязло в сила на 05.05.2015г. решение, с което „ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ“ АД е осъдено да заплати на „КНМ ГРУП“ ЕООД гореописаното вземане, както и сумата от 675 лв., представляваща сторените съдебно-деловодни разноски.

Непосредствено след решението на въззивната инстанция, с договор за прехвърляне на вземане от 07.05.2015 г. ищецът „КНМ ГРУП“ ЕООД, действащ чрез пълномощника си – ответника К.Т., е прехвърлил на „ИНТЕЙК“ ЕООД и вземането си за разноски в размер на 675 лв., срещу продажна цена в размер на 650 лв., като страните са се съгласили, че същата е платена изцяло в брой от цесионера на цедента при подписването на договора, като последният служи за разписка за извършеното плащане.

На същата дата 07.05.2015 г. договорът е анексиран. В анекса страните, позовавайки се на тристранното споразумение от 23.10.2014 г., приемат, че цената на цесията следва да се измени на 5 лева, дължима в шестмесечен срок от влизане в сила на решението. В анекса е отразено, че адв. Т., като пълномощник на цедента „КНМ ГРУП“ ЕООД, е върнал на цесионера „ИНТЕЙК“ ЕООД получената цена от 650 лева и договорът служи за разписка.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от

надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, ВОС намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл.269, ал.1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като служебно се произнася в хипотезите на нарушение на императивна правна норма.

Предвид наведените от ищеца твърдения в исковата молба, претенцията му намира правно си основание в нормата на чл.284, ал.2 от ЗЗД вр. с чл.99 от ЗЗД. Предявеният иск е за изпълнение на договорното задължение на ответника да даде отчет по договор за поръчка на доверителя "КНМ ГРУП" ЕООД. В случая, не е представен нарочен договор за поръчка, а пълномощно, чийто едностранен характер не изключва възможният му каузален характер. В процесното пълномощно е предвидено правомощие на упълномощения /довереник/ да получава от и за сметка на упълномощителя /доверител/, финансови средства на втория. Ето защо от съдържанието на въпросното пълномощно, се установява наличието на мандатно правоотношение между "КНМ ГРУП" ЕООД и ответника.

Установява се по делото и сключването на изпълнителната сделка от довереника, както и получаването на цесионната цена от последния като пълномощник по договора за цесия. Липсват доказателства довереникът да е извършил отчет, т.е. да е предал на доверителя получените суми при изпълнението на възложеното.

Независимо от това в контекста на цялостните отношения между страните съдът приема, че на практика ответникът не дължи извършване на отчет, при съобразяване на последиците от сключеното тристранно споразумение от 23.10.2014 г., възпроизведени в анекса към договора за цесия. Тълкувани в тяхната взаимовръзка изявленията на страните в сключената поредица от сделки сочат на извода, че цесията от 07.05.2015 г. очевидно цели да преуреди вътрешните отношения между субституента „КНМ ГРУП“ ЕООД и приобретателя в хода на процеса „ИНТЕЙК“ ЕООД, поел задължение по тристранното споразумение да финансира съдебния процес за установяване на прехвърленото вземане поради липса на финансова възможност на процесуалния субституент. Не се установява корекцията в цената на придобитото вземане с процесния анекс да съставлява договаряне във вреда на представлявания по смисъла на чл. 40 от ЗЗД, предвид липсата на данни сторените в производствата по делото разноски да са извършени с финансов ресурс на „КНМ ГРУП“ ЕООД. Твърденията на въззивника, че с анекса му е нанесена вреда, са недоказани, доколкото основание за почти безвъзмездното прехвърляне на вземането за разноски е налице и това е поетото насрещно задължение на цесионера за предварителното им заплащане, които две задължения като стойности, са изцяло съпоставими. Вярно е, че

договорът за цесия и анексът към него са от една и съща дата и цената е променена фактически веднага след първоначалното ѝ уговаряне, но двата документа ценени в съвкупност и в контекста на договореното по тристранното споразумение сочат, че сделките покриват законовите изисквания за валидност, а уговорките не противоречат на рамките на договорната свобода. Евентуалното неизпълнение на насрещното задължение на „ИНТЕЙК“ ЕООД да покрие разноските в исковия процес не води до нееквивалентност на престациите като основание за изначална нищожност, а поражда различни правни последици.

Налага се изводът, че претендираната сума от 650 лева не подлежи на отчет по мандатното правоотношение, тъй като макар да е получена от довереника по договора за цесия, с оглед последвалото му изменение подлежи на връщане на цесионера като получената на отпаднало основание.

Гореизложеното обуславя извода за неоснователност на предявения иск, поради което първоинстанционното решение, постановило същия краен резултат, следва да бъде потвърдено.

Предвид неоснователността на въззивната жалба и на основание чл.78, ал.3 от ГПК вр. чл.38, ал.2, вр. чл. 38 ал.1 т.3 от Закона за адвокатурата вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в полза на процесуалния представител на въззиваемата страна следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

С оглед изложените съображения, настоящият състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №261022/04.11.2020г., постановено по гр.д. № 4673/2020 г. на ВРС.

ОСЪЖДА "КНМ ГРУП" ЕООД, ЕИК 202745272, със седалище гр.София, да заплати на адвокат М.В.М., ЕГН 8710203983, от гр. ***, сумата от **300 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на въззиваемия във въззивното производство по реда на чл. 38 ал.1 т.3 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____